

STRUNA DO KRÁJEČE

M.M.
CABICAR

M. M. Cabicar

STRUNA DO KRÁJEČE

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-039-7 (ePub)

978-80-7512-040-3 (mobipocket)

978-80-7512-041-0 (pdf)

STRUNA DO KRÁJEČE

Byl na mne spáchán atentát jak na prezidenta Klause! Jenomže na mne nezaútočil Kotrouš z davu, ale vlastní dcera. A nestřelila mne airsoftovou pistolí, ale sedla si mi na záda, a pak si prdla. Mám uprostřed těla díru, jak silnice I 34 u Havlíčkova Brodu.

Dnes byla Viki obzvlášť hladová. Při přípravě snídaně mne sledovala jak lékařské konzilium prezidentovy játra.

"Kde bereš pořád ty nápady na ptákoviny?" - zeptala se Kát'a a popíjela ze skleničky plné gumových medvídků. "Jak já to jenom dělám, vid'?"

"Penisi, vstávej, jdeme ven." "Neříkej mu penisi, je to Dennis!" "Ale já řekl Dennis." "Neřekl, ty jsi řekl... No to je jedno." "Tak pojd', Kazišuku." "Martine!" "No ták, pohni, ty zkameněline z Tutanchamonovy hrobky." "Martine, já vstanu a kšírky dostaneš ty!" "Tak už vstávej ty zombie pejsku." Vedle něco vrzlo. "Bombovej pejsku jsem říkal! Bombovej! Je úžasný! Dennísek náš malinký..." Ticho. Nikdo nejde. Tak jsem jen šeptem doplnil: "...kříženec syrečků a tchořů." Nikdo nepřišel, ale na zádech mi přistál gymnastický míč. Dennis se přesto ani nehnul. "Když on ten Vyplňovač místností strašlivými prdy nechce vstát." "Tak mu řekni Dennisi." "Vždyť je hluchý jako žížala, co má uši pořád plný hlíny... Tak dobře: Dennisi." Dennis vyskočil a postavil se. To nebylo normální. Musel to být nějaký trik! Hledám na něm paralyzér, který by ho tak vymrštil. Nebo stádo jeřábů. Nic. Jen Kát'a se tajemně usmívá...

Viki mi přinesla brýle. Pochválil jsem ji, poděkoval, nasadil si je a koukám, že mám najednou 6 dětí. Jednu rozmazanou holčičku a 5 fleků.

Víte, pánové, co nosí v kabelce malé dvouleté slečny? Viki mi ji přinesla ukázat a všechno z ní vyndala, takže jsem měl jedinečnou příležitost prozkoumat ten tajuplný obsah. Ne moc mužů má šanci nahlédnout ženě do kabelky. Takže bylo tam: jeden plyšový had, jedna samolepka s dinosaury, jedna masážní koule s ostny, jedna propiska, jedna vybitá baterka, jedna sponka do vlasů, dva

staré, k ničemu nepatřící klíče, jeden potrháný kapesník, jedna krabička od prášků, čtyři papírové kapesníčky, dvě víčka od PET lahve, jednu urvanou hlavu od růžového slona se zvednutým chobotem, zbytek role papíru z pokladny, jeden kolíček na prádlo, jeden vylitý bublifuk, jedno leporelo s Ferdou Mravencem a jeden angličák. Takže celkem nic nového. Prostě takové ty kraviny, co tam s sebou všude tahá úplně každá ženská.

"Táto! Tatí!" - volala na mne dvouletá Viki z obýváku. Nakoukl jsem tedy vedle. Seděla na koberci, pod máminou velkou sukní a výskala radostí: "Domecek! Domu!" Jak mne uviděla, hned mne zvala dovnitř: "Pod! Pod! Sem! Sem!" To má z Krtečka. Dokáže naprosto přesně napodobit jeho hlas, artikulaci i gesta. V podstatě máme doma malého krtka. Furt se v něčem hrabe. Spustil jsem se na všechny čtyři. Ženyto moc nechápou, ale my muži nemáme ani ánung, jak si hrát s miminky a u všech běžných her, do kterých nás nutí ženy si připadáme trapně. Kromě takzvaných "rodinných typů", což je druh muže, kterému to jde s prcky samo. Jako by se pro to narodil. Samozřejmě obdivujeme takové muže, tiše závidíme a rádi je pozorujeme. Hlavně, když je někdo zatlouká do země baseballovou pálkou. Tahle hra ovšem vypadala schůdně, tak jsem zaklepal na neviditelné dveře, otevřel si je a vlezl k Viki do bytečku mezi manželčiny nohy. Dost prima bejvák! Dva hladké, štíhlé sloupky po stranách, nad hlavou lehká, látková střecha. Dokonalé bylo to vedro, díky kterému Kát'a měla na sobě jen tu sukni. Pochválil jsem Viki bydlení, jak to tu má hezky zařízené a zeptal se, jestli se můžu natáhnout na tu huňatou kůži z grizzlyho, co je vzadu na stěně. Jenže jak jsem to udělal, domeček vypísl, najednou se boční stěny sevřely a úplně mi uvěznily hlavu. Zajímavé je, že pokud ležítě na kožešině z grizzlyho, je to tak pohodlné, že je vám to úplně jedno. Horší bylo, když mi do hlavy začala bušit klávesnice od počítače s křikem: "Jaký grizzly?!" Pak jsem na chvíli omdlel. Když jsem se probрал, už jsem nebyl v domečku. Domeček byl "šuč", jak říká Viki, asi ho vzalo tornádo. Což by vysvětlovalo, proč jsem zasypaný hromadou věcí z celého obýváku. Jako třeba televizí nebo velkým květináčem. Ale pořád na to vzpomínám. Tak hezké bydlení to bylo. To vám žádná realitka nesežene... Ačkoli, mohl bych se zkusit zeptat. "BĚDA TI!" - vyděsil mne hlas těsně za mnou, až jsem si ucvrnkl do vynálezu pana Trenkyho. Nesnáším, když si žena za mnou čte, co zrovna píšu. Snad zase nebudu muset spát na gauči... Kát'a mne uklidnila, že ne. Jsem rád, že to bere tak sportovně. Někdo zvoní, mám prý jít otevřít. Kdo to může tak pozdě... A hele, ony to moje kufry. Co tu zase děláte, kluci zjančený, vy tu jste na chodbě každý druhý den. A kruci, zavřeli se za mnou dveře. Úplně samy. Nemám klíče. To nic, zazvoním a Kát'a mi hned otevře. Asi průvan. Crrrr. Crrr. Že by neslyšela? Crrrr. "Dobrý den." Sousedka. "Kát'o, otevři, mám na sobě jenom trenky!" Crrrr. Crrrr....

Nešel internet, ani televize. Při obědě jsme se museli spokojit jen s tím, co jsme našli stažené na druhém počítači. Nakonec jsme koukali na instalaci firefoxu a pak se dívali na jednu starou tabulku v excelu. Kát'a teď hledá další tabulku, aby se dozvěděla, jestli se ty dva sloupce vezmou.

Už budu nosit jenom trenky. Jednou si člověk vezme bílé slipy, přiběhne dvouletá Viki a začne kolem poskakovat, že mám "Plínu! Plínu!". Pak mi ještě ukáže do rozkroku a prohlásí, že mám "Buchtu!" - což je zcela zavádějící pojmenování pro holčičí rozkrok, které ji naučila Káťa. No, že jo? Já se taky nejdříve lekl, do čeho jsem si to sednul a kontroloval, jestli se mi mezi půlkama nevalí tvaroh nebo povidla.

Už jsem byl svědkem mnoha nehod, ale tahle byla nejpraštější, jakou jsem kdy viděl. Bez policie, ale zato se svědky z celého náměstí. Okamžitě jsem otočil hlavu, jak jsem slyšel skřípění brzd. Hned mi bylo jasné, co se stalo: SUV si to řítí ulicí, aniž by přibrzdlilo před přechodem a do něj nečekaně vstoupil chodec. Ano, budeme tomu individuu říkat chodec, přestože evidentně chodit příliš schopen nebyl. Pravděpodobně to byla nějaká bytost, zt'ukaná jak datel, kterou právě vyzvracela nejbližší hospoda. Odlétl dobré dva metry a na svůj stav, vzhledem k tomu, že byl vyřízený jak kanadské vízum, se celkem rychle vyškrábal na podlamující nohy. Nezdál se vůbec otřesený, pravděpodobně vůbec nic necítil, protože byl narvaný jak taška z Lídlu. Vlastně bylo dost jisté, že cokoli by se mu dnes stalo, bude cítit nejdříve zítra ráno. Spolu s pocitem sviště s kulichem v puse. Měl jsem dojem, že ještě když ten chlápek, nasátej jak motyka, letěl, zaslechl jsem takové: "A jejky!" To většina obětí autonehod neříká. Většinou říkají něco jako "PRSK!", "ŘACH!" nebo "AUUU!" On skoro jistě řekl: "A jejky!" Pak se tedy to nacucané, jak tepláky hozené do potoka, sebralo, dopotácelo se k čumáku SUVěčka, začalo mu rukávem leštit mřížku a blekotalo: "Sorry, sorry, kamaráde, já nechtěl. Seš v pořádku?" Z tmavého auta vyskočil řidič, což byl úplně obyčejný blondatý muž v šortkách a teniskách. Byl tak překvapený z toho, co se stalo, že se ještě nestačil ani leknout. "Nestalo se vám nic?" - volal na oběť nehody, která byla ožralá jak nachlemtaná doga. Skunk potácivý zamrkal, zaostřil a zasípal: "Ale to ste nemusel kvůli mě zastavovat! To ste hodnej!" Něco takového jsem ještě neslyšel. Často můžete slyšet sprostá slova, všelijaké urážky, blouznění, výkřiky... Ale že by někdo někoho přetáhl autem, on se postavil a řekl: "Ale to ste hodnej!" Tak blbý snad není ani Švejk. A myslím, že i Mirek Dušín by řekl aspoň: "Ty plantážníku! Zkur..." - ne, to už by neřekl, ale hodilo by se to. Takže "Ale to ste hodnej!" - ten zlinkovanej jak notový sešit řekl, vážně to zaznělo. A řidič se rozesmál, skoro hysterickým smíchem: "No to jsem musel! Vždyť bych vás dočista přejel! Skočil jste mi přímo před volant, vůbec jsem nestihl zareagovat. Málem jste byl mrtvý, kdybych nestačil zastavit!" Ani jako připravovaná verze nehody to neznělo dobře. Člověk, když stačí zastavit, obvykle neodhodí oběť o dva metry. Nicméně připomnělo mi to strejdu, když srazil zajíce. Přesněji řečeno kompletně přejet. Naložil ho dozadu do kufru, v klidu zase nasedl a povídá: "Ještě, že jsem stačil zastavit." Naprosto neuvěřitelná byla reakce toho, co byl nality, jak autobus ze Štúrova: "Co? Tohle? To nic nebylo, počkejte, co mi udělá manželka, až dojdu domu." A dál nic. Rozloučili se a ta opička jak z praku počítala sloupy, než bude doma. No, kdo ví? Třeba bude jeho žena hrdá. Odešel manžel a vrátí se jí zrychtovaný carský důstojník. Jenže úplně s'atý...